

SEPPO PARVIAINEN 10.1.2016 Joensuu iltaseurat.

[hakasulkeissa omat merkinnät]

[tarkistuskuuntelua ei ole tehty, mistä johtuen teksti saattaa sisältää virheitä]

[46:10]

Herramme Jeesuksen Kristuksen siunattuun ja korkeaan nimeen olemme saaneet tulla koolle. Ja varmaan meillä kaikilla on sellainen rukous taivaan Isän luokse, että hän antaisi rikkaalta pöydältään muutamia armon muruja lapsilleen. Uskon sen, että me tunnemme sen, että me tarvitsemme elävää Jumalan sanaa, jota olemme saaneetkin jo niin paljon kuulla näissä seuroissa. Kirkasta Jumalan sanaa, joka on osoittanut meille taivaan tietä, sitä kaitaa tietä, joka on ristin ja itsensä kieltämisen tie. Mutta se tie johtaa iankaikkisuuden Betlehemiin, jonne me olemme matkalla. Toivon ankkuri on kiinnitetty iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Sain kolme päivää sitten viestin vanhimmalta, Bror Erkstamilta, ja hän toivotti Jumalan siunausta näille seuroille. Ja siinä oli, että Jumala onpi linnamme ja vahva turva aivan. On miekkamme ja kilpemme ajalla vaaran vaivan. Tuosta Lutherin virrestä hän oli ottanut muutamit jakeet, ja varmasti hänen rukouksensa on ollut, niin kuin tiedän sen, että kristillisyytemme vanhimmat, ovat paljon rukoilleet näiden seurojen edestä myöskin. Sain olla mukana siellä Jellivaaran jouluseuroissa veljien kanssa. Sieltä on lähetetty sydämen rakkaita terveisiä teille kaikille. Saitte varmaan kuulla nuo kalliit saarnat, jota siellä pidettiin. Monipuoliset saarnat, eri valtakuntien saarnaajat siellä julistivat, ja myöskin kristillisyytemme vanhimmat. Saimme olla siellä oppimassa. Saimme monia kokouksia myöskin pitää heidän kanssaan, niin kuin Lasse Larssonin saarnastakin saitte kuulla, hän sanoi, että maailmassa kun pidetään kokouksia, niin sanotaan, että ne ovat olleet rehellisiä. Mutta me voimme sanoa, että nämä kokoukset, jota pidettiin, niitä pidettiin yksimielisyyden hengessä.

[49:06]

Suome lähetysmiehiä oli siellä seitsemän kappaletta, ja me saimme monista asioista keskustella vanhimpien kanssa, ja erityisesti tietenkin ajankohtaisesta asiasta, sakramenttikysymyksestä. Ja vanhimpien neuvohan on se ollut, että tässä asiassa mennään eteenpäin, ja olemme iloksemme saaneet sen todeta, että sitä vanhimpien neuvoa, joka saatiin vuosi sitten, sitä on toteutettu myöskin täällä Pohjois-Karjalassa. Ja täällä monet kristityt ovat kertoneet ja iloinneet niistä ihanista hetkistä, jota saitte viettää täällä, juhlahetkistä, joita saitte viettää täällä Herran pyhän ehtoollisen vietossa. Jumala on sen siunannut ja uskon sen, että tämä asia menee eteenpäin, niin kuin on kristillisyytemme vanhimpien neuvo. Ja me haluamme kristityt yhdessä mennä eteenpäin niiden neuvojen kanssa, jota olemme saaneet. Ja me uskomme, että Jumala on siunaava kristillisyyttä. Mutta niin kuin me saimme kuulla myöskin siinä Lassen saarnassa, että ei ole ihme, että on erilaista ajatusta. Onhan tämä suuri asia. Mutta hän sanoi, että se on tärkeätä, ettei yksikään lähde tekemään hajoittavaa työtä, vastatyötä, niitä neuvoja vastaan, jotka olemme saaneet. Ja muistuu mieleeni tähän, kun vanhat ovat kertoneet, vanhan edesmenneen saarnaajan, Hulkkosen(*), sanat Lappeenrannassa. Hän on sanonut, että te Suomen saarnaajat, silloin te teette oikein työtä, kun se on iloksi kristillisyytemme vanhimmille. Ja tässä on kysymys kaikille sanan saarnaajille ja meille kaikille, että me voimme tehdä niin työtä, että se on vieläkin iloksi kristillisyytemme vanhimmille. Ettemme tee sellaista työtä, joka hajoittaa tätä siunattua kristillisyyttä.

[51:54]

Kyllä se murheuttaa meidän mieltämme, kun me saamme nähdä, että pyhää heitetään koirille ja päärlyjä sikojen eteen. Lehdissä kirjoitetaan tätä siunattua kristillisyyttä vastaan. Ei ole ihme, niin kuin Jeesus sanoo, että he viimein tallaavat teitä ja repelevät teitä. [Matt. 7:6~] Nämä asiat, ne ovat todella vakavat asiat. Ja sen tähden kaikkien tulee painaa nämä omaan sydämeensä. Tekin, jotka puhelimen

välityksellä, tai jollakin tavalla, muulla tavalla, olette kuuntelemassa näitä seuroja. Asia on vakava ja vastuu on suuri jokaisella, millä tavalla olemme työtä tekemässä. Meillä on vastuu tästä suuresta nuorten joukosta. Ja oli ihana nähdä, että meidän rakkaita nuoriamme oli satoja Jellivaaran jouluseuroissa. Oli ihana nähdä, kun nämä nuoret särkynein sydämin tekivät parannusta. Oli ihana nähdä, kun nämä nuoret polvistuivat Herran alttarille ehtoolliselle. Ja saimme kuulla, että yli tuhat sata ehtoollisvierasta oli Jellivaaran jouluseuroissa. Nämä nuoret, joilla on täysi luottamus tähän siunattuun kristillisyyteen. Nämä nuoret, joilla on luottamus kristillisyytemme vanhimpiin ja kristillisyytemme johdatukseen.

[54:05]

Muistuu mieleen jo lapsuuden ajalta, kuinka ne vanhat saarnaajat kiinnittivät meidän sydämiämme äitiseurakuntaan, kristillisyytemme vanhimpiin. Ja varmaan mekin haluamme, ja te, nuoret isät ja äidit, haluatte kiinnittää lasten ja nuorten sydämiä tähän siunattuun kristillisyyteen, josta me olemme saaneet itse tuntea lepoa ja rauhaa. Me olemme monet saaneet nähdä omat vanhempamme, kun he ovat lähteneet tästä ajasta iäisyyteen. Ei heillä ole ollut mitään ristiriitaa kuoleman kanssa, mutta he ovat uskonrohkeudella silmänsä ummistaneet tälle katoavaisuuden maalle. Ja me uskomme, että he ovat kirkkaat silmät avanneet kunnian kirkkaudessa, siinä maassa, johon meidänkin katseemme on kiinnitetty, eikä niin, ystävät. Ja me uskomme sen, että taivaan Isä vieläkin on siunaava tätä kristillisyyttä. Me uskomme ja rukoilemme taivaan Jumalaa, että hän saisi lämmittää meidän sydämiämme, sillä me tunnemme sen, että näiden koettelemusten keskellä sydämet tahtovat jäähtyä. Me tunnemme sen, että jää tahtoo tulla sydänten ympärille. Mutta anna rakas isä, anna auringon paistetta. Anna lämpöä tähän siunattuun kristillisyyteen tänä viimeisenä aikana, jolloin saamme nähdä sen, että viimeisten aikojen merkit, ne ovat ilmestyneet taivaalle. Me saamme nähdä sen, niin kuin Raamattu sanoo, että viimeisenä aikana, meri ja aallot ne pauhaavat. Kansojen meri, se vyöryy sinne ja tänne. Sodat ja taistelut ovat ihmisten keskuudessa. Mutta me toivomme, että tämä kaupunki saisi olla rauhan kaupunki meidän lapsillemme ja lastenlapsille. Ettei sielunvihollinen saisi hajotta tätä siunattua kristillisyyttä, jota meidän isämme ja äitimme ovat rakentaneet. Muistakaamme se, että me olemme tulleet valmiiseen kristillisyyteen.

[57:13]

Toiset ovat työtä tehneet, edesmenneet sukupolvet ovat työtä tehneet, ja se työ, jota he ovat tehneet, se on ollut raskasta työtä. Muistuu mieleeni Kalle Nurminen, joka joskus sanoi, että edesmenneet sukupolvet ovat tehneet työtä raskasta, mutta nousevat sukupolvet, ne tekevät työtä työlästä. Ja varmaan saamme saarnaajaveljet tuntea sen, että työ on työlästä, eikä niin? Mutta me saamme uskoa sen, että taivaan Jumala, itse Herra Jeesus Kristus on vieläkin samassa veneessä meidän kanssamme ja on syytä herättää häntä hätähuudoilla: Auta meitä, ettemme hukkuisi tämän maailman myrskyävällä merellä, sillä monet ovat ne tuulet, jotka puhaltavat sitä uskonpurttua vastaan, jolla me soudamme iankaikkisuuden ihanalle rannalle. Mutta me uskomme kuitenkin sen, että vastaranta, se on tyyni ranta, eikä niin? Herra tyynnyttää myrskyt ja tuulet, niin kuin se on tyynnyttänyt meidän vanhemmiltakin. Mutta täällä, täällä myrskyt riehuu ja on monenlaiset taistot. Mutta Herra on auttava hänen lapsiansa. Otetaan Jumalan sanaa ja rukoilkaa taivaan Isää.

[59:50]

[Saarnan teksti Luuk. 12:32-40]

[1:02:00]

Tahdon vielä kertoa Jellivaaran jouluseuroista. Se tilaisuus, joka on siellä aina, joka on semmoinen herkkä tilaisuus, kun koetellaan lähetystä. Siinä luetaan lähetyskirjeet eri valtakunnista ja sitten eri maiden edustajat, saarnaajat, pyytävät lähetystä. Ollaan siellä aivan niin kuin äidin luona, lapset

kertovat murheitaan. Lapset kertovat tarpeitaan, mitä tarvitsemme, huoliaan. Ja Seppo puhui siellä meidän puolestamme ja pyysi lähetystä. Ja saimme huomata sen, että vanhimmat kuuntelivat tarkasti. Ja sain huomata sen, että kyneleet valuiivat monen vanhimman silmistä. Ja iloitsemme siitä, että ensi kesän aikana, jos Jumala sen suo ja on mahdollista, niin me saamme lähetyksen tänne. Kyllähän me tunnemme sen, että tarvitsemme lähetyksen. Ja tuon lähetyksen pituus, se on ehkä noin kolmisen viikkoa, juhannuksen kahta puolta. Saamme silloin keskustella asioista vanhimpien kanssa, ja saamme neuvoja heiltä, miten mennä eteenpäin.

[1:03:56]

Voi kuinka ihana on tämä järjestys kristillisyydessä, josta Raimo myöskin puhui. Ja se järjestys on ollut kristillisyydessä kautta aikojen. Kun me luemme ensimmäistä vanhinten kirjaa, on hyvä, että luette näitä vanhinten kirjoja, saamme nähdä, kuinka kristillisyyttä on hoidettu lapin maalta. Kuinka sieltä on lähetetty opetuskirjeitä ja neuvokirjeitä. Ja aina, kun on tullut suuria ja tärkeitä asioita, niiden asioiden kanssa on menty Jellivaaran jouluseuroihin ja on pyydetty neuvoa. Niin mekin olemme menneet pyytämään neuvoa. Ja me olemme saaneet neuvot. Kelpaako nämä neuvot? Kelpaako ne neuvot kristillisyyteen, mitä ensiksi syntynyt seurakunta antaa Ruotsin Lapinmaalla kristillisyytemme vanhimpien kanssa? Vai onko niin, että me ymmärrämme paremmin? Uskommeko vielä niin, että korkein valkeus tämä viimeisenä aikana on Ruotsin Lapinmaalla? Veljet nyökkää, että me uskomme näin, ja varmaan te kaikki nyökkäätte, että näin on. Näin Jumala haluaa hoitaa hänen seurakuntaansa, ja me saamme olla tyytyväiset siihen järjestykseen, mikä elävässä kristillisyydessä vieläkin on. Ja sen tähden tässä sanotaan ihanasti:

[Luuk. 12:32a]

Älä pelkää, piskuinen lauma

[1:06:19]

Ei tarvitse meidän, ystävät, pelätä. Jumalalla on hyvä tahto antaa meille valtakunta. Ei meidän tarvitse pelätä sitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Ei tarvitse isän ja äidin pelätä, jolla pienet lapset ovat polvien ympärillä, mitä tuleman pitää. Me saamme uskoa ja luottaa, että Herra Jeesus Kristus on meidän kanssamme, että hän on samalla puolella kuin me, kuljemme taivasta kohden. Hän, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, hän on meidän kanssamme. Hän on näiden pienten kanssa, lasten kanssa, ja pienten kanssa hän juuri viihtyykin. Ja sen tähden on tärkeä, että me pysyisimme myöskin pieninä. Sellaisina, että me mahdumme Jeesuksen syliin. Pitääkö meidän kuitenkin jotakin pelätä? Eihän meidän tarvitse pelätä taivaan Isää, sillä hän on rakas ja laupias isä meille, eikö ole? Hän on armollinen Isä ja hänen luonaan on niin paljon anteeksiantamusta. Ei meidän tarvitse Isää pelätä. Eikä luonnollisenkaan lapsen tarvitse Isää pelätä. Mutta varmaan me lapsina, taivaallisen Isän lapsina, haluamme kunnioittaa taivaallista Isää. Meidän ei todellakaan tarvitse Isää pelätä, mutta meidän tulee pelätä syntiä ja omaa vanhurskautta. Sitä meidän tulee aina pelätä.

[1:08:39]

Rovasti Lestadius ihanasti saarnassaan puhui juhlavaatteista, niistä juhlavaatteista, joilla mekin olemme puetettuna uskon kautta. Jos täällä olisi joku sellainen, jolla ei ole vielä juhlavaatteita päällä, Kristuksen vanhurskauden hametta, sotilaat heittivät arpaa tästä vaatteesta. Raamattu kertoo, että Jeesuksen vaatteet jaettiin neljään osaan. Ja sitten oli tämä ihokas, joka oli sellainen, jota ei oltu ommeltu. Niin kuin normaalisti kun vaate tehdään, siinä sitä ommellaan, mutta tämä oli kudottu, tämä vaate, ja siitä heitettiin arpaa. Voimme pohtia, että miten tätä arpaa heitetään. On joskus kuultu sillä tavalla, että siinä on kysymys valitsemisen armosta ja varmaan sekin siihen sisältyy, sillä Jumala johdattaa varmasti valittunsa taivaan kotiin. Hän johdattaa heitä elävään kristillisyyteen. Hän johdattaa sille paikalle, että ihmispoloinen tulee riisuttua kaikesta oman vanhurskauden vaatteista, oman vanhurskauden räpäpeleistä

ja hän saa elävällä uskolla vastaanottaa Kristuksen valmistaman vanhurskauden, johon ihminen ei voi itse mitään tehdä. Se on lahja Jumalalta. Emme voi itse ansaita itsellemme vanhurskautta. Mutta sen on Jeesus Kristus ansainnut katkeran kuolemansa, kärsimisensä ja voitollisen ylösnousemisensa kautta. Ja tämän me saamme omistaa tänäänkin itsellemme uskon kautta. Ja tämä vanhurskauden vaate, se on tarjolla, niin kuin Raamattu puhuu, profeetta Jesaja sanoo jo, että tulkaa, ostakaa ilman rahaa ja ilman hintaa viiniä ja rieskaa. [Jes. 55:1] Siihen ei tarvita mitään ihmistekoa ja työtä. Tunne ainoastaan pahat tekosi. Jumalan armosta saamme vaihtaa syntiä armoon.

[1:11:52]

Täällä aikaisemmin puhutaan Herran huolenpidosta, ja puhutaan kukkasista ja taivaan linnuista, jolle Jumala antaa ruuan ajallaan ja pukee kedon kukkaset kauneuteensa, ja sanotaan, että kuinka paljon enemmän te olette, te vähäuskoiset. Ja varmaan olemme saaneet sen tuntea, kun olemme saaneet etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, olemme saaneet tuntea sen, että Herra on pitänyt meistä huolta. Hän on antanut meille ajallista siunausta. Hän on antanut meille ruokaa ja vaatteita. Hän on antanut meille kaikkea hyvyyttä tänä aikana, joka on ihmeellinen aika. Mutta meidän tulee muistaa aina se, että kaikki lahja tulee ylhäältä valkeuden Isältä, ja että me annamme kaikesta kiitoksen ja ylistyksen Jumalalle. Jos hän antaa meille terveyttä, se on Jumalan lahja. Jos hän antaa meille maallista omaisuutta, se on Jumalan lahjaa. Jos hän antaa jollekin viisautta ja ymmärrystä, että hän saa hyvän ammatin, sekin on Jumalan antamaa lahjaa. Siis kaikki on Jumalalta. Ja se on tärkeä, ettemme ala itse omimaan itsellemme näitä, että se on minun ansiota, minä olen niin hyvä, mutta kaikki on Jumalan lahjaa. Ja sen tähden on meille tärkeä, rakkaat ystävät, miten me käytämme niitä Jumalan lahjoja, joita hän meille antanut on. Marian poika, se vieläkin tarvitsee varoja. Ja varmaan te nuoretkin pojat ja tytöt, jotka kuljette seurapaikoissa, varmaan te haluatte viedä keittiöön vähän tätä maallista omaisuutta, jonka Jumala antanut on. Ja kuinka tärkeää, että isät ja äidit, ne huolehtivat näistä asioista lapsille ja opettavat heidän lapsiaan, että kristillisyyssikin tarvitsee jotakin. Ja me saamme täälläkin huomata sen, että Jumalan lapset ovat uhranneet omaisuudestaan kristillisyyteen. Tänne on rakennettu kaunis rukoushuone. Täällä on laajennettu moneen kertaan tätä rukoushuonetta. Jumala on siunannut ihmeellisellä tavalla. Mutta olemmehan ystävät ja matkakumppanit niin paljon saaneet. Tunnettehan sen, että kristillisyydestä olemme niin paljon saaneet.

[1:15:18]

Me olemme koko valtakunnan voittajat. Me olemme niin paljon saaneet tämän siunatun kristillisyyden kautta. Ja sen tähden meidän tulisi lähettää enemmän kiitoksia taivaan Isälle kaikesta. Voi olla, että tämä hyvä aika ei kestä enää niin kovin kauaa, mutta me uskomme, että kaikki on taivaallisen Isän kädessä, ja hän tietää, mitä hän kansakunnille antaa. Voi olla, että hän antaa kansakunnille rangaistuksen tulla syntielämän tähden. Sillä me näemme sen, että luopuminen Jumalan sanasta, se on koko maailmassa, länsimaailmassa, se on täyttä totta. Jostain lehdestä luin, että Kreikassa myöskin on hyväksytty nämä homolait. Ja Amerikassa ne on melkein jokaisessa osavaltiossa jo kohta hyväksytty. Ja länsimaissa joka paikassa. Luopuminen Jumalasta, se on täyttä totta meidän aikanamme, ja sen me näemme myöskin meidän kirkossamme. On tullut naispappeus, joka on ollut pitkään, on tullut homojen ja lesbojen siunaus, on tullut vanhurskauttamisoppijulistukset katolisten kanssa, on tullut jazzit ja ynnä muut, ne on tullut kirkkoihin. On tullut sekajumalanpalvelukset kirkkoihin moniin paikkoihin. Kristillisyytemme vanhimmat ovat nähneet tämän, ja he katsovat kauaksi eteenpäin.

[Luuk. 12:13]

Myykät, mitä teillä on, ja antakaat almuja. Tehkät teillenne säkit, jotka ei vanhene, puuttumattoin tavara taivaissa, kuhunka ei varas ulotu, ja kussa ei koi raiskaa.

[1:18:13]

Myykkää, mitä teillä on. Ja tämä tarkoittaa Raamatun kielessä, että luopukaa. Ja kun ajattelemme opetuslasten hengellistä kehitystä tässä vaiheessa, kyllähän heillä oli paljosta luopumista. Heillä oli vielä maallisen herrauden toive. Mutta Jumala johdatti heitä sille paikalle, että kaikki, kaikki oma oli loppunut. He olivat lukittujen ovien takana. Pelko oli heillä. Ja herännyt ihminen saa tuntea pelkoa. Mutta tämä Jumalan sana sanoo: Jos täällä on joku herännyt ja joku autuutta kaipaava ihminen, joka tunnet pelkoa sydämestäsi, tässä tilassa joudut iankaikkiseen tuskaan ja vaivaan. Älä pelkää. Sinua varten on Jeesus Kristus tullut. Hän on ottanut kaikki sinun syntisi päällensä. Ja hän on ne sovittanut Getsemanessa ja Golgatalla. Ja hän on ylösnoussut. Mutta kun me ajattelemme tänä päivänä kristityt jokainen itseämme, onko meillä sellaista, josta meidän tulisi luopua, ja mistä meidän tulee luopua? Varmaan meidän tulee luopua siitä, joka on Jumalan sanaa vastaan, josta Pyhä Henki, se muistuttaa meitä. Raamatussa puhutaan käden pahennuksista, puhutaan jalan pahennuksista, puhutaan silmän pahennuksista, ja sanotaan, että puhkaise se pois ja heitä pois tyköäsi ja samoin jalan pahennuksen ja käden pahennuksen kanssa. Jos me olemme ottaneet esimerkiksi toisten omaisuutta, jonkun tavaraa, varastaneet, tai yhteiskunnan tai vakuutusyhtiön omaisuutta, kirjoittaneet vääriä numeroita, kyllä Pyhä Henki silloin muistuttaa meitä, että tämä asia pitäisi korjata. Ja niin kuin siinä Raamatunkohdassa sanotaan: Heitä pois tyköäsi. Mitä se merkitsee? Varmaan se merkitsee sitä, että sillä mielellä haluamme tehdä parannusta, ettemme enää tekisi syntiä. Se mielihän meillä on Jumalan lapsilla, että minä en tahdo syntiä tehdä. Matkalla me joudumme täällä monta kertaa syntiin ja vikaan, me heikot ihmiset, mutta se on tärkeä, että meillä säilyy tämä oikea Jumalan lapsen mieli.

[1:21:57]

Tehkää teillenne säkit, jotka ei vanhene. Ja tässä on ollut kahdenlaista ajatusta. Toinen on ollut se, että tässä on kysymys uskosta tulevasta hyvistä teoista ja töistä, jotka kerran tulevat esille viimeisellä tuomiolla. Mutta ne on sellaisia tekoja ja töitä, jota ihminen ei muista, ei niistä tehdä luetteloa, ei sanota, että siellä olin minäkin, ja sitä ja sitä minä tein, ja niin ja niin paljon minä uhrasin. Mutta se on suuri armo, että me voimme jotakin tehdä tämän siunatun kristillisyyden eteen. Ja haluamme tehdä. Kyllä mekin saarnaajat haluamme tätä työtä tehdä, vaikka tätä työtä pitäisi tehdä ilolla, mutta varmaan saamme tuntea paljon murhetta. Ei jaksa tehdä aina ilolla näiden koettelemusten aikana, jotka ovat. Mutta me olemme saaneet tuntea sen, että kristityt rukoilevat meidän puolestamme. Olemme saaneet kokea sen, että kristityt ovat kannustaneet meitä: Jatkakaa samaa työtä. Jatkakaa sitä työtä, jota jo edesmenneet sukupolvet ovat tehneet. Tehkää sitä samaa työtä, jota kristillisyytemme vanhimmat ovat tekemässä. Lyökää saman naulan päälle. Ja uskon niin, että mekin, jotka täällä nyt olemme, työntekijät, haluamme lyödä saman naulan päälle, eikö niin, veljet? Ja me uskomme sen, että Jumala on antava sille siunauksensa.

[1:24:08]

Herra on ihmeellinen, että hän on heikoissa väkevä. Niin kuin sille Smyrnan seurakunnan enkelille sanotaan, että sinä olet köyhä, mutta sinä olet rikas. [Ilm. 2:8] Ihmeellistä, että se köyhä, vähävoimainen ja heikko, se on rikas. Se on rikas. Ja sen tähden, rakkaat ystävät, pitäköön taivaan Isä meitä kaikkia pieninä, heikkoina, köyhinä, vähävoimaisina. Sillä Herra on, hän on heikoissa väkevä. Sen sai myöskin apostoli Paavali kokea ja tuntea, joka tunsu pistimen, joka oli hänen lihassaan. Ja hän rukoilee, että tämä pistin otettaisiin häneltä pois, mutta hän saa Herralta vastauksen: Tyydy minun armooni, sillä minun voimani on heikoissa väkevä. [2. Kor. 12:7-9] Ja me uskomme sen, että Herra on vieläkin heikoissa väkevä. Niin väkevä, että hän kuljettaa kotiin asti. Eikö niin, ystävät? Hänen voimakkaat kätensä, käsivartensa, ne kantavat meitä ja johtavat kotiin asti.

[1:25:55]

Mutta toinen ajatus on tästä myöskin tullut, näistä säkeistä, että ne on kristityt matkaystävät. Muistan kerran yhden keskustelun, joka käytiin Kiirunassa. Siellä oli myöskin Pauli mukana, ja siellä oli vanhimmat ja Norjan saarnaajia, ja tästä oli kysymys, että mitkä nämä säkit ovat, jotka eivät vanhene. Niin siellä tuli sellainen ajatus, että ne on uskon ystävät, matkaystävät, veljet ja sisaret, jotka ovat iankaikkisuuden ystävät. Me emme ainoastaan ole ystävät täällä, mutta me olemme iankaikkisuuden ystävät. Ja varmaan me haluamme kaikki kerran yhdessä päästä kotiin ajan vaivoista, eikö niin? Emmekä tahtoisi, että yksikään jäisi matkalle, ei yksikään. Mutta että jokainen kerran saisimme päämme juoksupuonon kunnian katoamattoman kruunun alle. Ja sen tähden on tärkeä, että kun tässä sanotaan taivaissa, että meidän nimemme on kirjoitettu kristittyjen sydämille, eikö ole? Että me olemme kristittyjen kristityt. Ja sen tähden rakkaat nuoret, pojat ja tytöt, tämä on myöskin tärkeä teille, että te olisitte tunnettu sydämestä asti jollekin. Teidän saarnaajillenne, niin kuin täälläkin teillä on rakkaat saarnaajat, täällä Joensuussa. Että teillä olisi joskus tarve puhua omista asioista, että teillä olisi tarve kysyä neuvoja tälle matkalle, joka on vaarallinen matka. Kuinka turvallista ja ihanaa se on, että saa omia asioitaan puhua jollekin luotetulle ihmiselle, ja saa rohkaisua ja vahvistusta tällä uskon tiellä. Ja ennen kaikkea kuulla niitä ihania sanoja: Usko rakas nuori, usko vanha, usko ystävä rakas, kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä.

[Luuk. 12:34]

Sillä kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.

[12:28:58]

Kyllähän se on varmasti niin, että mikä ihmiselle on kaikkein rakkainta, siellähän sydän on kiinni. Kyllähän me saamme täällä matkalla tuntee maailman rakkautta, maailma tahtoo monta kertaa tulla meitä lähelle. Ja voi olla moni asia, joka kiinnostaa meitä kovasti. Nuoria kiinnostaa varmasti tänä aikana tämä internet, ja kaikki pelit ja ne, mitä siellä on tarjolla. Ja monia vanhempiakin voi kiinnostaa eri asiat, mitä netistä saa. Vaikka se ei olisi syntiäkään, mutta syytä on, rakkaat miehet, myöskin ajatella sitä ajankäyttöä, että millä tavalla käytätte aikaanne. Kyllä puhelinkin, itse olen saanut kokea, että kun on tällainen aika, mikä se on, ja monet asiat vellovat, niin puhelimella tulee paljon soitettua. Ja voi olla niin, että vaimo vieressä kaipaa jotakin. Ja sen tähden on tärkeä tämä ajan käyttö, että miten me käytämme meidän aikaamme tänä aikana. Aviopuoliso ja lapset, ne tarvitsevat isän aikaa ja äidin aikaa. Ne tarvitsevat syliä, nuo pienet. Maailma on kylmä, maailma on kova, kouluelämä on aika rasittava tänä aikana. Ja sen tähden on tärkeää, että lapset saavat, ja lasten lapset, että ne saavat rakkautta vanhemmilta ja isovanhemmilta.

[1:31:20]

Missä on teidän tavaranne, siellä on myöskin sydämenne. Mutta uskon kuitenkin sen, että tämä kristillisuus, se on meille kaikkein tärkein asia. Ja jos käy niin joskus matkan varrella, että joku muu tahtoo tulla päällimmäiseksi, kyllä isällä on keinot, millä tavalla hän pysäyttää. Isän on tarvinnut monta kertaa pysäyttää meitä. Välillä on kuulunut sellainen yljän huuto, Lestadius sanoo, että se on kuoleman sanansaattaja, ja kun kuoleman sanansaattaja kulkee lähellä, perheessä, läheisten keskellä, kyllä silloin pysähdytään. Mikä on minulle tärkein? Onko uskonasia minulle kaikkein tärkein, vai onko minun sydämeni kiinni tässä katoavaisessa maailmassa, rahassa ja tavarassa, joka tänne jää hyvin pian? Yksi kaunis päivä voi käydä niin: Kaikki jää tänne. Täällä olemme yrittäneet kovasti saada kokoon ajallista omaisuutta, mutta mitään emme saa mukaan, emme mitään. Mutta se ihminen on rikas, jolla on elävä usko, vaikka olisi kuinka köyhä täällä ajallisesti. Kaikkein suuri rikkaus on se, että me saamme kantaa elävää uskoa sydämissä. Ja niin kuin täällä puhutaan siitä valmiudesta, että olkaa valmiit, sillä millä hetkellä ette luulekaan, tulee ihmisen poika, mitä siihen valmiuteen sitten tarvitaan? Uskon, että siihen tarvitaan ainoastaan elävä usko. Ja kun meillä on usko elävänä silloin, kun tulee lähtö, niin se on

onnellinen lähtö täältä. Ja elävä usko, kun se on sydämessä, se vaikuttaa myöskin meidän elämäämme. Siitä vuotaa hyvät hedelmät. Siitä vuotaa myöskin omantunnon puhtaus. Ei niin, että sitten vasta saamme uskoa, kun olemme puhuneet asiat. Ei elävässä kristillisyydessä ole näin opetettu, mutta meille on opetettu aina niin, että usko niin paljon Herraan Jeesukseen Kristukseen, että tämän uskon kautta rakennetaan pyhää elämää, eikö niin ole? Usko kulkee aina edellä, ja sen jälkeen tulee työt ja teot.

[1:34:39]

Ja se on aina tärkeä asia, ettemme ala rakentamaan omien tekojemme varaan meidän kristillisyyttämme, autuuttamme. Mutta että me rakennamme Kristuksen varaan meidän vanhurskautemme. Eikö niin, ystävät? Mutta se on, kun on elävä usko, se myös vaikuttaa ihmiselämässä. Ja silloin on se mieli, että minä tahdon seurata Jeesusta, tulkoon vastaan mitä tahansa. Tämä mieli on meillä tänäänkin. Tämä mieli on teillä, rakkaat nuoret, pojat ja tytöt myöskin. Että te haluatte seurata kunnian kuningasta tässä pahassa maailmassa. Kyllä oli päivälläkin niin ihana nähdä, kun meidän nuoret kävivät parannusta tekemässä. Kyllä se liikutti meidän sydämiämme, että meillä on niin kaunis nuorten joukko. Ihanat kukkaset ovat kasvamassa Herran pellossa. Ja meidän rukouksemme on, ettei sellaisia hallaöitä tulisi, että ne kuolisi, nämä kauniit kukkaset, mutta että ne säilyisivät tässä Herran pellossa. Ja että ne olisivat sellaiset kukkaset, jotka kerran istutetaan iankaikkisuuden ihanalle rannalle.

[Luuk. 12:35]

Olkoon teidän kupeenne vyötetyt ja teidän kynttilänne sytytetyt.

[1:36:35]

Täällä puhuttiin jo kupeen vyöttämisestä. Taisi olla Unto, joka siitä puhui. Raamattuhan monissa paikoissa puhuu tästä kupeen vyöttämisestä. Puhutaan mielen kupeista, ja niin kuin Pietari siinä, mistä Unto saarnasi, puhuu siitä, että me olisimme myöskin kupeet vyötettyinä ja olisimme raittiit, ja että meillä olisi täysi turva siihen armoon, joka Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta meille tarjotaan. [1. Piet. 1:13~] Se on tärkeää, että me olemme raittiit. Hengellisesti raittiit, mutta myöskin luonnollisesti raittiit, josta kristillisyydessä on myöskin puhuttu. Ja se on ihana asia, että rovasti Lestadius, kun hän on nähnyt sen, mitä alkoholiperkele on saanut aikaan, niin hän on saarnannut jo ehdottoman raittiuden, ja niin mekin haluamme samalla tavalla saarnata. Ettei yksikään alkaisi leikkimään, ei oluiden, ei siidereiden eikä muiden alkoholijuomien kanssa. Muistatteko, mitä edesmenneet vanhimmat ovat jo saarnanneet? Muistatteko, miten Gunnar vanhin, Gunnar Jönsson, usein saarnoissaan sanoi? Hän sanoi, että yksikin ryyppy on ehdollinen synti. Eikö sanonut näin? Ja hän jatkoi, että juopumus, se on lankeemus. Ja sen tähden se on vaarallista leikkiä alkoholiperkeleen kanssa. Ja jos jollakin on taipumusta tähän, silloin on syytä yhdessä rukoilla Jumalaa rippi-isän kanssa, että Jumala antaisi siihen voimaa sotia ja taistella sitäkin sielunvihollisen voimaa vastaan. Mutta se on tärkeää, että meidän kupeemme on vyötetty totuudella, ja että meillä on täysi luottamus tähän siunattuun kristillisyyteen, josta veljemme ovat myöskin puhuneet. Me tunnemme sen, että tässä on kaikki, kaikki autuuden tavarat, mitä me tarvitsemme. Ei meidän tarvitse lähteä johonkin muualle. Ei meidän tarvitse muuttaa tätä siunattua kristillisyyttä. Emme me tarvitse kuorotoimintaa kristillisyydessä, eikö niin, veljet? Mutta me pidämme, että se, mitä on jo edesmenneet sukupolvet nähneet hyväksi, haluamme siitä pitää myöskin kiinni tässä asiassa.

[Luuk. 12:36~]

Olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka odottavat Herraansa häistä palajavan: että koska hän tulee ja kolkuttaa, niin he kohta hänelle avaavat.

[1:39:58]

Missä häitä vietetään? Eikö häitä vietetä tässä siunatussa kristillisyydessä? Olettehan te saaneet tuntea syntisissä sydämässänne monta kertaa hääiloa. Kaikki synnit on todistettu anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Eikö ole silloin ollut ihana olla, kaikki on pyyhkäisty pois? Monta kertaa Jumalan lapsi täällä korven matkalla, se odottaa sitä, että Isä nostaisi vähän lasta syliinsä, kun tunnemme, että on niin kylmä. Lestadius jossakin saarnassa sanoo, että kun Isä kiireiltään joutaa, niin hän nostaa lapsensa maailman kylmältä lattialta syliinsä ja painaa rintaansa vasten. Varmaan tunnette sen, että haluaisitte päästä Isän lämpöiseen syliin. Muistamme luonnollisesti kun olimme pieniä, ja isä otti syliin ja äiti, eikö siinä ollut hyvä olla? Ja näin taivaallinen Isä ja taivaallinen äiti, se tahtoi meitä nostaa tänäänkin maailman kylmän lattian päältä, että me saisimme tuntea Jumalan armoa voimakkaammin meidän sydämässämme. Että me saisimme tuntea, että tuo tuli, joka Siionin kartanolla vieläkin palaa, että se saa polttaa kaikki meidän roskamme pois. Ja että saamme tuntea iloa ja riemua omissa sydämässämme. Minä olen Jumalan lapsi, minä olen taivaan valtakunnan perillinen. Isä johdattaa minut kerran kotiin tämän ajan myrskyjen keskeltä.

[Luuk. 12:38~]

Ja jos hän tulee toisessa vartiossa, tai kolmannessa vartiossa tulee, ja näin löytää, autuaat ovat ne palvelijat.

[1:42:28]

Emme tiedä, rakkaat matkaystävät, vaikka viimeinen vartiovuoro olisi nyt tekemässä työtä Siionin muurilla. Siionin muurilla on ollut vartijat, uskolliset vartijat, jotka ovat huutaneet, miten aika kuluu. Ne ovat silloin huutaneet, kun vihollisen vaarat ovat tulleet lähelle, ettei synnin sudet pääsisi Jumalan valtakuntaan sisälle. Ja uskon niin, että vieläkin sellaiset vartijat ovat Siionin muurilla, jolla on huoli, ettei yhdellekään ihmiselle tulisi vahinkoa. Ja rukoilkaa, rakkaat ystävät, niiden vartijoiden puolesta, jotka vieläkin Siionin muurilla huutavat, että Herra antaisi heille voimia, että Herra joskus raottaisi niin paljon ovea myöskin, että ne pienet paimenkoirat pääsisivät lämmittelemään, jotka usein saavat tuntea täällä niin kylmää oloa. Emme tiedä, milloin lähtöhetki meille itse kullekin tulee tästä ajasta iäisyyteen. Mutta me tänäänkin saamme uskoa sen, että synnit on anteeksi annettu Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä, kalliissa viattomassa sovintoveressä. Antakaa pestä teidän jalkojanne, rakkaat ystävät. Varmaan saatte tuntea sen, että tomu tarttuu tästä riihestä, jonka lävitse olemme kulkemassa. Rovasti Lestadius sanoo jossakin saarnassaan: Jos meidän tiemme kulkisi metsän korven lävitse, se olisi paljon helpompi, mutta kun se kulkee lävitse turmeluksen pilkkakaupungin, josta niin paljon tomua tahtoo tarttua meidän jalkoihimme. Mutta Herra Jeesus Kristus, hän tahtoo pestä meidän jalkojamme ja niin saamme tänäänkin ystävät ja matkakumppanit olla hyvässä turvassa ja katsoa siihen kuninkaaseen, joka on meidän syntimme päällensä ottanut, ja joka vieläkin kulkee laumansa edellä. Ja hän lyö laumansa viholliset suunsa kaksiteräisellä miekalla oikealle ja vasemmalle puolelle. Sellainen vereen kastetuissa vaatteissa oleva kuningas kulkee meidän edellämme ja hänen perässään ratsastaa valkoisilla hevosilla suuri joukko Jumalan lapsia. Hyvin ja puhtain ja rauhallisin omintunnon tahtovat kulkea tätä matkaa kohti iankaikkisuutta. Ja niin olkaamme hyvässä turvassa ystävät ja matkakumppanit. Tahdon pyytää teiltä myöskin anteeksi. Saan tuntea sydämen kylmyyttä niin paljon, maailman rakkautta ja mykkyyttä. Jos jaksatte todistaa minullekin anteeksi.